

EL GRAFIT VA NÉIXER COM UN JOC TERRITORIAL (que més tard es convertiria en una forma d'expressió) a través del qual els joves negres i porto-riquenys de les zones deprimides dels Estats Units intentaven plasmar el seu nom tantes vegades com els era possible i en llocs d'allò més inaccessibles, posant especial interès en els autobusos i els metros. D'aquesta manera qui aconseguia copar una línia amb la seva "firma" es convertia en el "rei de la línia". Eren els anys 70.

A mesura que més i més gent s'anava sumant a aquest fenomen, va començar a néixer la coneguda "guerra d'estils", on la importància ja no es trobava en la quantitat de vegades que escrivies el teu nom sinó en com ho feies, en l'estil que tenies. La gent va començar a embellir les seves firmes (fletxes, estrelles, etc.) i van començar a sorgir estils de *tag* característics de les diferents ciutats (estil Filadèlfia, estil Nova York, etc.)

El temps anava passant i va sorgir el *masterpiecing* o creació de peces, que havia de culminar amb el *wildstyle* o l'estil salvatge. Es tractava de desenvolupar un estil de lletra a partir del nucli primitiu del *tag*. Els primers *writers* (escriptors) –així es feien anomenar– van crear l'estil bombolla (lletres senzilles i gruixudes) o les *mechanical letters* (lletres mecàniques). Més tard van sorgir les lletres en 3D (Pistol va ser el primer) i els enrevessats *wildstyles*.

La competició seguia. Es va començar a acompanyar les peces amb personatges o paisatges i amb missatges polítics o socials. Alguns vagons del metro de Nova York es van convertir en autèntics murals viatjants. Per primera vegada les classes oprimides trobaven el seu mitjà d'expressió.

Ha plogut molt des d'aleshores i el moviment ha experimentat una expansió a nivell mundial. Només cal contemplar la diferència entre una obra contemporània i una obra d'aquella època per adonar-se de com han canviat les coses. El grafit que es pinta avui en dia en una ciutat com la nostra ja té ben poc a veure amb els seus orígens. El grafit ha fugit de l'àmbit marginal en el qual es va originar i ara ja no és exclusiu dels barris baixos, aquí tots som blancs i de classe mitjana, en general. L'esperit de competició, però, sí que segueix viu i segueix sent essencialment el mateix; a la nostra ciutat hi ha *writers*, efectivament, que desenvolupen peces a patir del *tag* i que competeixen amb passió, territorialment i estilísticament. Parlem de la mateixa planta, la planta del Hip Hop arrelada en diferents contextos.

L'objectiu és aconseguir aquell estat espiritual del

pintor de grafit, que es denomina amb un terme inventat pels primers artistes negres: *Soul*, que significa ànima.

A mesura que passa el temps són més els escriptors que es preocupen per innovar i enriquir artísticament la seva obra, actitud valenta i tasca difícil a causa de la gran quantitat d'estils ja existents. És la lluita personal de cada pintor, quin camí ha d'escollir. A l'altre costat de la balança hi ha els defensors a ultrança dels grans estils tradicionals. La convivència artística (i no parlo només de les parets) hauria de fonamentar-se en el respecte mutu i, això, en algunes ocasions no s'aconsegueix.

A la nostra il·lustre ciutat tenim artistes francament diferents: Nous i vells *schoolers*, lletristes, asos de la figuració, virtuosos del 3D o del *wildstyle*, també artistes atrevits i notables. En ocasions es preparen exposicions d'esbossos (l'última va ser a la Palma el dia 22 de febrer). El grafit és un art que s'ofereix gratuïtament (és al carrer on tothom ho veu), per això la gent també t'ofereix la seva opinió de manera gratuïta. La millor opció és recrear-se amb aquestes mostres d'art urbà i no oblideu que en un sol esbós s'hi pot concentrar tot el cosmos.

Una molt breu introducció al grafiti

Barbie

[Trad. del castellà: Agnès Toda]

